

Σμυρναίου Ανάστα, συνέντευξη, 02/02/2006

-Με το τραγούδι πως ξεκινήσατε;

Κοίταξε, δεν ξεκίνησα τίποτα, απλώς έχω την φωνή μου. Δε μ' άφηνε ο μπαμπάς μου, όχι ο μπαμπάς μου, και εγώ δεν ήθελα. Δεν επιτρέπεται τώρα, δεν θέλω να κατηγορήσω, δεν θέλω να κατακρίνω, ελεύθερος ο κόσμος, δεν έχω και σκουριασμένες ιδέες, ότι θέλει ας πάει να κάμει, δικαίωμα του. Και σε οίκο ανοχής να πάει δικαίωμα του, δεν μ' ενδιαφέρει.

Εγώ τι κάνω; Άκουγα, εμείς είχαμε την μοναδική βρύση, απέναντι ήταν η εκκλησία και παραπλεύρως ήτανε ένα μεγάλο οικόπεδο και ερχόνταν ηθοποιοί, θίασοι, ξέρες περιπλανώμενοι θίασοι, μέχρι και ο Χατζηχρήστος να με ξεσηκώσει.

Και η μόνη βρύση, ακόμα και απ' την πέρα γειτονιά όταν έρχονταν απ' το χωράφι, έλεγε τη γυναίκα του «*Τι έγινε γυναίκα, πήρες νερό;*» Νερό είχανε και δίπλα τους βρύση, ας πούμε. Η δική μας βρύση ήταν μέσα απ' την αυλή μου το κιούκι περνούσε και ήταν δίπλα στο παράθυρο μου. Του Χατζάντωνη η βρύση' λέγανε, και απ' την πέρα βρύση έπρεπε να 'ρθει η γυναίκα του να πάρει μια στάμνα νερό να πιει ο άνδρας της. Κατάλαβες;

Είχα εγώ την βρύση εκεί, έρχονταν, αλλά και μεγάλη πόρτα, μαντρόπορτα που λέγαμε, χάνια έχω. Μόνο την Πέμπτη τ' ανοίγαμε διάπλατα να μπούνε και τ' άλογα να μπούνε και να βγούνε και τα γαϊδούρια. Τις άλλες μέρες ήταν κλειστή. Κοιτούσαν την πόρτα, άκουγα, εγώ όλο στην αυλή ήμουνα.

Μ' άκουγαν μα δεν με βλέπανε, και τραγουδούσα εγώ, όταν εφτά χρονώ στο αμπάρι με κατεβάζανε, σκέψου δηλαδή.

Και μ' έχανε η μαμά μου. Εν τω μεταξύ, πέθαναν και οι συνυφάδες της και τα ορφανά είχε η καημένη και εγώ μοναχοπαίδι και με χάναν και έλεγε ο καπετάνιος «*Μην στεναχωριέσαι, δεν χάνεται, άσε να γλεντήσει*». Θυμάμαι κάτω, σκοτεινά.

-Τι κάνατε εκεί πέρα δηλαδή;

Τραγουδούσα εγώ, ειδών ειδών τραγούδια.

-Τι τραγούδια λέγατε τότε;

Το είδος το δικό μου είναι σαρκιά. Άλλα είναι τα τραγούδια, άλλα είναι τα σαρκιά. Εγώ είδατε, έχω δίσκο έξω απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, σαρκιά ακούω. Το σαρκί είναι σε βυζαντινή φωνή.

Το ξεκίνημα του τραγουδιού για την Ανάστα Σμυρναίου

-Και τραγουδούσατε τότε στο σπίτι τούρκικα κυρίως ή και ελληνικά;

Τούρκικα.

-Ποντιακά δεν είπατε ποτέ;

Απαπά, καθόλου, ούτε τα μιλούσα τα ποντιακά. Τα ξέρω αλλά δεν τα μιλούσα, όχι ότι τα περιφρονώ, που ο μπαμπάς μου Πόντιος ήταν. Αυτός δεν τα μιλούσε, εγώ θα τα μιλήσω;

-Και ερχότανε και σας ζητήσανε να τραγουδήσετε;

Και από την Κολούμπια ήρθαν. Μάθανε και εδώ Θεσσαλονίκη κέντρα. Γράμμα χωρίς διεύθυνση, «Κυρία Αναστασία» –δεν ξέρω τι- ή ‘Ανάστα του Χατζηαντώνη’ ο φάκελος, τίποτα. Ήξεραν στο ταχυδρομείο, το ξέρανε. Μου λέγανε «Ανάστα, έχεις γράμμα». –‘Από πού είναι;’ «Δεν ξέρουμε, δεν έχει».

Και άνοιγα μέσα και είχε αποστολέα μέσα. Δεν είχε από έξω.

Και δω σε κέντρα, εκεί πλατεία Δικαστηρίου που λένε, είχε ένα κέντρο, κατέβαινες κάτω, μια κατέβηκα, δυο –τρεις κάτω, και του λέω ‘εδώ με καλούσαν;’ λέω. Μια βγήκα απ’ την έκθεση κι ήταν «Το Στέκι», πάω εκεί, «Το Στέκι» κέντρο, κι αυτό κατεβαίνανε εκεί πηγαίνανε μόνο αριστοκράτες. Δεν πήγαινα. Ηθοποιοί απέναντι μας στο τσαντίρι, πέρνανε νερό, ακούανε φωνή, αμάν και ήταν της μόδας τότε το «ημεκλερήμ». «Αμάν ποια είναι αυτή;»

-Ποιο είναι το «ημεκλερήμ»;

Ένα τραγούδι, σάρκι είναι αυτό, σε χιουζά. Έχω γράψει δυο - τρία και τραγουδούσα στην αίθουσα τελετών. Κάθε χρόνο ο Μελίκης με φώναζε –τον ξέρετε τον Μελίκη; Με φώναζε ο Γιώργος και ερχότανε και κει που καθόμουνα, και στο παραπέρα που καθόμουν και δω τώρα δε τελευταία με κάλεσε πριν δύο χρόνια, λέω για να πω ένα που έγραψα μόνη μου. Λέω «Γιώργο μη ρεζιλευτείς παιδί μου, άλλο δεν έχει»- «Μα ωραία το είπες!» λέω «Ωραία το είπα».

Η Σοφούλα χτυπούσε το ντερέ και γω τραγουδούσα και έπαιζε κανονάκι. Και να μην έχουν υπομονή, στην αίθουσα τελετών. Ξέρετε; Πήγατε;

-Του Πανεπιστημίου;

Ναι. Και δεν έχουν υπομονή, και τους φωνάζει ο Μελίκης: «Κάντε υπομονή».

Το’ χω στην κασέτα.